

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2014. október hó 2. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

## Í T É L E T T :

A kábítószerrel visszaélés büntette és más bűncselekmény miatt I.rendű vádlott ÉS TÁRSAI ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2014. április 10. napján kihirdetett 8.B.195/2012/155. számú ítéletét

### **m e g v á l t o z t a t j a :**

#### **I. rendű vádlott** cselekményét

társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettének [1978. évi IV. törvény 282/A. § (1) bekezdés 4. fordulat, (3) bekezdés] **minősíti.**

A büntetést mint **bűnszervezetben elkövetővel szemben** tekinti kiszabottnak.

Az I. rendű vádlott **feltételes szabadságra nem bocsátható.**

#### **II. rendű vádlott** cselekményeit

társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettének [1978. évi IV. törvény 282/A. § (1) bekezdés 4. fordulat, (3) bekezdés] és kábítószerrel visszaélés vétségének [1978. évi IV. törvény 282. § (1) bekezdés 3. fordulat, (5) bekezdés a) pont] **minősíti.**

A büntetést mint **bűnszervezetben elkövetővel szemben** tekinti kiszabottnak.

A II. rendű vádlott **feltételes szabadságra nem bocsátható.**

#### **III. rendű vádlott** cselekményeit

társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettének [1978. évi IV. törvény 282/A. § (1) bekezdés 4. fordulat, (3) bekezdés] és kábítószerrel visszaélés vétségének [1978. évi IV. törvény 282. § (1) bekezdés 3. fordulat, (5) bekezdés a) pont] **minősíti.**

A büntetést mint **bűnszervezetben elkövetővel szemben** tekinti kiszabottnak.

A III. rendű vádlott **feltételes szabadságra nem bocsátható.**

Az elsőfokú eljárás során felmerült összesen **4.535.157.-(négymillió-ötszázharmincötezer-százötvenhét) forint** bűnügyi költségből a vádlottakat terhelő bűnügyi költség összege helyesen

az I. rendű vádlott esetén **393.875.-(háromszázkilencvenháromezer-nyolcszázhetvenöt) forint,**

a II. rendű vádlott esetén **252.831.-(kétszázötvenkettőezer-nyolcszázharmincegy) forint,**

a III. rendű vádlott esetén **360.763.-(háromszázhatvanezer-hétszázhatvanhárom) forint,**

a IV. rendű vádlott esetén **74.265.-(hetvennégyezer-kétszázhatvanöt) forint,**

az V. rendű vádlott esetén **122.580.-(százhuszonkétezer-ötszáznyolcvan) forint,**

az I-II-III. rendű vádlottak esetén egyetemlegesen **2.296.299.-(kétmillió-kétszázkilencvenhatezer-kétszázkilencvenkilenc) forint,**

az I-II-III-IV. rendű vádlottak esetén egyetemlegesen **568.642.-(ötszázhatvannyolcezer-hatszáznegyvenkét) forint,**

a II-III. rendű vádlottak esetén egyetemlegesen **27.940.-(huszonhétezer-kilencszáznegyven) forint,**

a IV-V. rendű vádlottak esetén egyetemlegesen **315.750.-(háromszáztizenötezer-hétszázötven) forint**

Az állam által viselt összeg helyesen **47.587.-(negyvenhétezer-ötszáznyolcvanhét) forint.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja** azzal, hogy az ítélet alapját képező tárgyalási napok közül a 2014. március 14. napjaként feltüntetett helyesen 2014. március **11.**

Az I., II. rendű vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban, a III. rendű vádlott által házi őrizetben töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja,** a III. rendű vádlott esetében akként, hogy a házi őrizet beszámítása során 1 (egy) napi szabadságvesztésnek 5 (öt) nap házi őrizetben töltött idő felel meg.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

## **INDOKOLÁS:**

Az elsőfokú bíróság I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószer-kereskedelem

büntetésében [Btk. 176. § (1) bekezdés, IV. fordulat (3) bekezdés].

Ezért 11 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Megállapította, hogy az I. r. vádlott a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének letöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

Az I. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendelte.

II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószer-kereskedelem büntetésében [Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulat, (3) bekezdés] és kábítószer birtoklása vétségében [Btk. 178. § (6) bekezdés].

Ezért halmazati büntetésül 8 év 6 hónap fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 9 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Megállapította, hogy a II. r. vádlott a szabadságvesztés büntetés kétharmad része letöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

A II. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendelte.

III. r. vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószer-kereskedelem büntetésében [Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulat, (3) bekezdés] és kábítószer birtoklása vétségében [Btk. 178. § (6) bekezdés].

Ezért halmazati büntetésül 6 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Megállapította, hogy a III. r. vádlott a szabadságvesztés büntetés kétharmad része letöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

A III. r. vádlott által előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött időt a szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendelte, azzal, hogy a házi őrizet beszámítása során egy napi szabadságvesztésnek 5 nap házi őrizetben töltött idő felel meg.

IV. r. vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószer-kereskedelem büntetésében [Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulat].

Ezért 2 év 6 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Megállapította, hogy a IV. r. vádlott a szabadságvesztés büntetés kétharmad része letöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

A IV. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendelte.

V. r. vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószer-kereskedelem büntetésében [Btk. 176. §

(1) bekezdés II. fordulat].

Ezért 2 év 9 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Megállapította, hogy az V. r. vádlott a szabadságvesztés büntetés kétharmad része letöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

A Fővárosi Bíróság 8.B.628/2005/105. számú ítéletével kiszabott 6 hónap börtönbüntetés végrehajtását elrendelte.

Az eljárás során a Nemzeti Nyomozó Iroda Szervezett Bűnözés Elleni Főosztálya által 29015-254/2009. bü. számon lefoglalt és a Bűnügyi Szakértői és Kutató Intézet 7000-2140/2010. számú szakvéleményével az ORFK Kábítószer Rendészetének megküldött kábítószereket és kábítószerrel szennyezett tárgyakat elkobozta.

Rendelkezett az eljárás során a Nemzeti Nyomozó Iroda Szervezett Bűnözés Elleni Főosztálya által 29015-254/2009. bü. számon lefoglalt és a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bj.2416/2011. számon kezelt bűnjelekről akként, hogy azok lefoglalását megszüntette és a bűnjeljegyzék 1-2. tételszámai alattiakat II. r. vádlottnak, a 3-5. tételszámai alattiakat III. r. vádlottnak, a 6-11. tételszámai alattiakat I. r. vádlottnak, a 12-14. tételszámai alattiakat IV. r. vádlottnak kiadni rendelte.

Az eljárás során felmerült bűnügyi költségből I. r. vádlottat 1.126.188,- Ft, II. r. vádlottat 992.224,- Ft, III. r. vádlottat 1.114.023,- Ft, IV. r. vádlottat 902.204,- Ft, Füzes Attila V. r. vádlottat 356.680,- Ft bűnügyi költség megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen fellebbezést jelentett be:

- az ügyész részbeni megalapozatlanság miatt, a tényállás kiegészítése mellett a minősítés súlyosítása, IV. r. vádlott cselekményének jelentős mennyiségre, kereskedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettként való minősítése, az I.-II.-III. r. vádlottak cselekményeinek bünszervezetben elkövetettként minősítése, valamint a vádlottak büntetésének súlyosítása érdekében,
- az I. r. vádlott és védője részbeni megalapozatlanság miatt, enyhítés érdekében,
- a II. r. vádlott és védője enyhítésért,
- a III. r. vádlott és védője enyhítés érdekében,
- a IV. r. vádlott és védője enyhítésért,
- az V. r. vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés végett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.525/2012/24. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosított tartalommal és kiegészítésekkel tartotta fenn.

A tényállás helyesbítésére tett észrevételei mellett az elsőfokú ítélet megváltoztatását és I. r., II. r. és III. r. vádlott cselekményeinek az 1978. évi IV. törvény 282/A. § (1) bekezdés IV. fordulatába ütköző, de a (3) bekezdés szerint minősülő kereskedéssel, jelentős mennyiségre elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettként, amelyet bünszervezet tagjaként valósítottak meg, a II. r. és a III. r. vádlott további

cselekményeinek az 1978. évi IV. törvény 282. § (1) bekezdés III. fordulatába ütköző, de az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő megszerzéssel, csekély mennyiségre elkövetett kábítószerrel visszaélés vétségeként való minősítését, az I., a II. és a III. r. vádlottal szemben kiszabott fegyházbüntetés, valamint IV. r. és V. r. vádlott börtönbüntetésének súlyosítását, a II.-III.-IV.-V. r. vádlottakkal szemben kiszabott közügyektől eltiltás tartamának súlyosítását, a közügyektől eltiltás mellékbüntetésként való feltüntetését és az I.-II.-III. r. vádlott vonatkozásában annak megállapítását indítványozta, hogy feltételes szabadságra nem bocsáthatóak.

Az I., II., IV. r. vádlottak és védőik a fellebbezési nyilvános ülésen a bejelentett fellebbezéseiket fenntartották és részletesen indokolták.

A másodfokú eljárásban a III. r. vádlott védője fellebbezését írásban részletesen indokolta, és azt a fellebbezési nyilvános ülésen fenntartotta, amelyhez a III. r. vádlott is csatlakozott. A Be. 351. § (2) bekezdés d) pontjában rögzített megalapozatlansági okra, vagyis arra hivatkozással, hogy az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett, így a III. r. vádlott személyi körülményeire vonatkozó bizonyítékokat nem teljes körűen értékelte és vonta mérlegelési körébe, indítványozta az elsőfokú ítélet megváltoztatását.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen helyezkedett arra az álláspontra, hogy a III. r. vádlott esetében nem állapítható meg a bünszervezetben történt elkövetés. Ugyanakkor tévedett, amikor nem állapította meg a kábítószer-függőségét. A III. r. vádlottnál több éven keresztül nagy mennyiségben és kontrollálatlan módon történt kábítószer-, alkohol- és gyógyszerfogyasztás eredményeként úgynevezett habituáció alakult ki, amelynek megléte esetén a bünteteskiszabási gyakorlat a kábítószerfüggők vonatkozásában kiszabandó büntetési tételhez közelít. Erre figyelemmel indítványozta a III. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés lényeges enyhítését.

Az V. r. vádlott meghatalmazott védője a másodfokú eljárásban fellebbezését írásban indokolta, azt a nyilvános ülésen fenntartotta, amelyhez az V. r. vádlott is csatlakozott. Fellebbezését akként módosította, hogy elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az iratok tartalma és helyes ténybeli következtetés alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérően annak tényállásbeli megállapítását indítványozta, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy az V. r. vádlott 2010. július 27. napján 15 óra körül időben a (Település, utca megjelölése) utcában kábítószerrel adott át a IV. r. vádlottnak. Erre figyelemmel az V. r. vádlott felmentését indítványozta.

A megalapozatlanságra és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló

indítványát azzal indokolta, hogy iratellenes az elsőfokú bíróság azon megállapítása meg, hogy **1. sz.** és **2. sz.** tanúk lényegében egyező tartamú vallomást tettek. **2. sz.** tanú a tanúvallomásában nem nyilatkozott a kábítószer átadásáról, mivel azt nem látta, ugyanis a rendőri intézkedés koordinálásával foglalkozott.

Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság **1. sz.** tanú kihallgatása során nem tisztázta, hogy a tanú hol tartózkodott és honnan észlelte az eseményeket.

Az enyhítésre irányuló fellebbezését azzal egészítette ki, hogy azt a Btk. 82. § (2) bekezdés c) pontjában írt enyhítő rendelkezésre alapította, illetve az V. r. vádlott büntetésének fele része letöltését követő feltételes szabadságra bocsáthatóságának megállapítását indítványozta.

Az ítéletábra a minősítés súlyosítására, így az I.-II.-III. r. vádlottak bűncselekményeinek bünszervezetben elkövetettként való minősítésére irányuló fellebbezést tartotta kizárólag alaposnak.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) és (2) bekezdései alapján eljárva bírálta felül arra tekintet nélkül, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság tényállás-felderítési kötelezettségének eleget tett, a vád tárgyát képező tényekre nézve az elbíráláshoz szükséges és lehetséges körben és mélységben a bizonyítást felvette.

A III. r. vádlott védőjének a védenccé vonatkozásában előterjesztett újabb elmeszakértői vélemény beszerzésére irányuló indítványát elutasító végzését elmulasztotta ugyan az ítéletben megindokolni, amellyel eljárási szabálysértést követett el [Be. 260. § (1) bekezdés], azonban a beszerzett szakvéleményekkel kapcsolatos álláspontját részletesen megindokolta, amelyet a másodfokú bíróság is osztott. Így további bizonyításnak valóban nem volt helye, ezen eljárási szabálysértésnek az ügy érdemére nem volt kihatása.

Az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat indokolási kötelezettségének eleget téve értékelte.

A másodfokú bíróság osztotta az V. r. vádlott védőjének azon észrevételét, amely szerint iratellenes az indokolás azon része, hogy **2. sz.** tanú lényegében egyező tartalmú vallomást tett **1. sz.** tanúval arra vonatkozóan, hogy az V. r. vádlott azt a csomagot adta át a IV. r. vádlottnak, amelyet később lefoglaltak. Nevezett tanú ugyanis az átadást nem látta, és a vallomása csak a IV. r. vádlottnál talált csomag lefoglalására tartalmaz bizonyítékot. **1. sz.** tanú vallomása és az azzal egyező tartalmú rendőri jelentés ezzel együtt is kellően megalapozottá tette a tényállásnak a kábítószer V. r. vádlott általi átadására vonatkozó részét.

Alapvetően téves volt továbbá az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontja, amely szerint következetes a magyar bírói gyakorlat abban, hogy kizárólag titkosszolgálati eszközökkel beszerzett bizonyítékokra nem lehet elítélést alapítani. Ez az elv sérti a bizonyítási eszközök felhasználása és a bizonyítékok értékelése szabadságának az elvét [Be. 78. § (1), (2) és (3) bekezdés]. A titkosszolgálati eszközökkel törvényes eljárás keretében beszerzett és törvényesen felhasznált okirati és tárgyi bizonyítékok általánosságban semmivel sem bírnak kisebb vagy nagyobb bizonyító erővel, mint egyéb bizonyítékok. Az ezzel ellentétes álláspont alapvetően téves és a bizonyítás szabadságának elvével szemben tarthatatlan. Ezért a másodfokú bíróság mellőzte az erre vonatkozó okfejtést az ítéletből.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás az alábbiak szerint szorult kiegészítésre és helyesbítésre az iratok tartalmára [Be. 352. § (1) bekezdés a) pont] figyelemmel:

I. r. vádlott előzetes fogvatartása előtt (ország megjelölése)-ban gyógyszerári szállítóként dolgozott (nyomozati iratok 155. lapszáma alatti jegyzőkönyv).

V. r. vádlott jelenleg a (székhely megjelölése) székhelyű (munkáltató neve) munkáltatónál havi 1000 font jövedelemre tesz szert, továbbá havi 1600 font havi szociális ellátásban részesül (másodfokú iratok között 21. sorszám alatti beadvány).

Az V. r. vádlottal szemben a Debreceni Városi Ügyészség a 2006. május 5. napján kelt B.1729/2006. számú vádiratával garázdaság vétsége, rongálás vétsége és becsületsértés vétsége miatt emelt vádat. A Vám és Pénzügyőrség Győr-Moson-Sopron Megyei Hivatalánál jövedéki orgazdaság vétsége miatt indult büntetőeljárás, a megalapozott gyanú közlésének időpontja: 2006. március 22. napja (másodfokú iratok között lévő 2014. szeptember 30. napi bünygyi nyilvántartás adatai).

Az V. r. vádlottal szemben a Fővárosi Bíróság 8.B.628/2005/105. számú ítéletével kábítószerrel visszaélés büntette miatt kiszabott 6 hónap, végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetés próbaideje 2012. június 1. napjáig tartott.

Ezen kiegészítés azért vált szükségessé, mivel így van tényállási alapja annak a megállapításnak, hogy az V. r. vádlott a jelen eljárásban elbírált bűncselekményt végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt követte el.

II. r. és III. r. vádlottak a bűncselekmények elkövetésének időpontjában nem szenvedtek az elmeműködés olyan kóros zavarában, amely korlátozta, vagy képtelenné tette volna őket arra, hogy cselekményeik következményeit felismerjék, vagy hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjenek.

II. r. vádlott disszociális személyiségzavara a kóros elmeállapot szintjét nem éri el (nyomozati iratok 595. és 605. oldalain lévő ideg-, elmegyógyász szakértői vélemények).

A Német Köztársaság Bonn Tartományi Bíróság 2011. május 11. napján a 22.KIs.25/10. számú ítéletével 1. sz. vádlottat bűnösnek mondta ki nem kis mennyiségű kábítószerrel folytatott engedély nélküli kereskedelem, ebből 5 esetben tett-egységben, nem kis mennyiségű kábítószer engedély nélküli behozatala miatt 7 év 3 hónap össz-szabadságvesztésre, 2. sz. vádlottat 3 rb. nem kis mennyiségű kábítószerrel folytatott engedély nélküli kereskedelem és nem kis mennyiségű kábítószer engedély nélküli tartása, ebből 1 esetben tett-egységben kábítószer engedély nélküli eladása és egy további esetben tett-egységben nem kis mennyiségű kábítószerrel folytatott kereskedelemben való segédkezés miatt 4 év 6 hónap össz-szabadságvesztésre ítélte (első fokú iratok között 92. sorszám alatti ítélet).

A (kerület, utca, házszám, lépcsőház, emelet ajtószám) alatti lakásban lefoglalt amfetamin tiszta hatóanyag-tartalma helyesen 206,8 gramm (nyomozati iratok 307. oldal alatti vegyész-szakértői vélemény utolsó bekezdése).

A 8. oldal első bekezdését akként helyesbítette, hogy a lakásban tárolt kábítószer pontos fajtájával és mennyiségével bizonyíthatóan nem volt ugyan tisztában az I. r. vádlott, azonban arról tudott, hogy az bármilyen fajtájú és bármekkora mennyiségű kábítószer is lehet.

Ezt támasztja alá azon lehallgatott beszélgetés részét képező kérdése is, hogy „mi van még nálam?”, amelyből kiderül, hogy azt tudta, hogy van a lakásban kábítószer, ami bármilyen és bármennyi lehetett, csak a pontos fajtáját és mennyiségét nem tudta. Mindezen helyesbítésnek azonban érdemi jelentősége az elbírálás szempontjából nem volt.

A 8. oldal 3. bekezdését akként pontosította, hogy nem az ügyész nem tudta bizonyítani az ott jelzetteket, hanem a bíróság nem tudta azt megállapítani.

Az kétségtelen, hogy a vád bizonyítása a vádlót terheli [Be. 4. § (1) bekezdése]. A tényállás megállapítója azonban a bíróság, és ebből következően a tényállásban a vádlói bizonyítás sikertelensége esetén a bírósági megállapítás hiányát kell rögzíteni. Az a körülmény, hogy ezt az ügyészi vádképviselőt ellátásának az elégtelensége okozta, az ítélet indokolásába tartozik, ahol azt egyébként helyesen rögzítette is az elsőfokú bíróság.

Egyebekben az elsőfokú ítélet tényállása helyes és hiánytalan, azt az ítélőtábla a fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel ítélezésének alapjául elfogadta.

Az V. r. vádlott felmentése érdekében bejelentett fellebbezések azt sérelmezték, hogy



az V. r. vádlott tagadásával szemben az elsőfokú bíróság megállapította a bűnösségét. A fellebbezések végső soron az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét támadták, mert az V. r. vádlott védőjének álláspontja szerint a bizonyítékok kétséget kizáróan nem támasztják alá az V. r. vádlott bűnösségét.

Az elsőfokú bíróság az értékelt bizonyítékok alapján egyrészt megcáfolta az V. r. vádlott védekezését, másrészt részletesen megindokolta, hogy a IV. r. vádlott vallomása, - az indokolás fentebb kifejtett helyesbítése mellett - **1. sz.** és **2. sz.** tanúk vallomásai, a rendőri jelentések, a vegyész-szakértői vélemény, a telefonlehallgatások, a (típus megjelölése) típusú személygépkocsi átkutatásáról és a házkutatásról felvett jegyzőkönyvek adatainak együttes értékelése alapján miért állapítható meg a bűncselekmény elkövetése az V. r. vádlott terhére.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése körében logikai hibát nem vétett, a bizonyítékok mérlegelésével megállapított tényállása megalapozott és a másodfokú eljárásban megalapozott tényállás esetén a bizonyítékok eltérő értékelésére nincs lehetőség.

Mindezekre figyelemmel a bizonyítékok mérlegelésén keresztül a tényállást támadó és felmentésre, illetve hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlottak bűnösségére, és az általuk elkövetett cselekményeket is helyesen minősítette az adott elkövetési fordulat szerinti kábítószerrel kapcsolatos bűncselekményeknek.

Tévedett azonban az I., a II. és a III. r. vádlottak esetében a bűnszervezet megállapíthatóságát illetően.

A bűnszervezet törvényi fogalma (bűnszervezet: három vagy több személyből álló, hosszabb időre szervezett, összehangoltan működő csoport, amelynek célja 5 évi vagy ezt meghaladó szabadságvesztéssel büntetendő szándékos bűncselekmények elkövetése) ugyanis sem az elkövetéskor, sem az elbíráláskor hatályos büntető törvény szerint nem tartalmazza a hierarchikus kapcsolatok létét mint a bűnszervezet törvényi kritériumát, az ugyanis a 2001. évi CXXI. törvény folytán 2002. április 1. napjától kikerült a bűnszervezet fogalmi meghatározásából.

Az elkövetéskor és jelenleg is hatályban lévő 4/2005. számú Büntető jogegységi határozat is kifejezetten rámutat arra (IV/5. pont), hogy a Btk. rendelkezései nem tesznek különbséget a bűnszervezeten belüli cselekvés hierarchiája („posztjai”), aktivitása, intenzitása szempontjából, ezek a büntetéskiszabás körében értékelendő körülmények.

A tényállás alapján egyértelműen megállapítható, hogy létrejött egy minimálisan az I.-II.-III. r. vádlottakból, valamint 1. sz. vádlottból álló olyan csoport, amely határokon átnyúló kábítószer kereskedelemmel foglalkozott. Többszöri szállításra került sor, a tagok között munkamegosztás állt fenn, konspiratív módon működtek és kommunikáltak, szervezték a kábítószer beszerzését, Magyarországra eljuttatását, felütését, adagolását, raktározását, értékesítését, stb. Tevékenységük kétségtelenül hosszabb időre szerveződött, és csak a bűncselekményeik felderítése vetett ennek véget. A céljuk súlyos, 5 évet meghaladó szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekmények megvalósítása volt.

Ezáltal a bűnszervezet valamennyi eleme megvalósult, a megállapításának további törvényi feltétele pedig jelenleg nincs és az elkövetéskori büntető törvény szerint sem volt.

A másodfokú bíróság ezért megállapította, hogy az I., II. és a III. r. vádlottak bűnszervezetben (1978. évi IV. törvény 137. § 8. pontja) követték el a kábítószer kereskedelmet.

Ezen megállapítás azzal a következménnyel járt, hogy az I., a II. és a III. r. vádlottak esetében az elsőfokú bíróság által alkalmazott elbíráláskor hatályos büntető törvénykönyv már nem tette lehetővé a kedvezőbb elbírálást az elkövetéskori törvényhez képest, hiszen a feltételes szabadság kedvezményéből mindkét törvény alapján kizártak ezen vádlottak. Ugyanakkor az elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvény 36. §-a alapján a velük szemben kiszabható büntetés maximuma - szemben az elkövetéskor hatályban volt 1978. évi IV. törvény 40. § (2) bekezdésében meghatározott 20 évvel - 25 év, vagyis az elbíráláskori büntető törvény súlyosabb, s ezért esetükben a másodfokú bíróság az 1978. évi IV. törvény 2. §-a alapján az elkövetéskori törvényt alkalmazta.

A másodfokú bíróság pótolta az elsőfokú bíróság azon mulasztását, hogy nem értékelte azt, hogy a I., II. és a III. r. vádlottak a kábítószer kereskedést egymás tevékenységéről tudva, közösen, vagyis az 1978. évi IV. törvény 20. § (2) bekezdése szerinti társtettesként valósították meg. Ennek megfelelően ezen elkövetési magatartással elkövetettnek minősítette a kereskedéssel megvalósított kábítószerrel visszaélés büntetettét [1978. évi IV. törvény 282/A. § (1) bekezdés 4. fordulat, (3) bekezdés].

A II. és a III. r. vádlottak további cselekményeit az elkövetéskori büntető törvény alkalmazása folytán az 1978. évi IV. törvény 282. § (1) bekezdés 3. fordulat és (5) bekezdés a) pontja szerinti kábítószerrel visszaélés vétségének minősítette.

A büntetés kiszabásának felülbírlata során a másodfokú bíróság megállapította, hogy

az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülmények annyiban szorultak helyesbítésre, hogy a másodfokú bíróság mellőzte a részbeni beismerő vallomást és a szabadulás óta rendezett életvitelt az enyhítő körülmények közül, mert azok nem tekinthetők annak, míg további enyhítő körülmény, hogy az I. és II. r. vádlottak hosszabb ideig voltak előzetes fogvatartásban (56. BK vélemény III.10.). További súlyosító körülmény azonban az V. r. vádlott esetén - a tényállás kiegészítésére figyelemmel - a büntetőeljárások hatálya alatti elkövetés (56. BK vélemény II.2.).

Az I., II. és a III. r. vádlottak terhére megállapított bűncselekmények 5-től 20 évig terjedő, vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel büntetendőek. A II. és a III. r. vádlottakkal szemben halmazati büntetés kiszabására került sor, a IV. és az V. r. vádlottak esetében pedig a büntetési tétel középértéke irányadó, amely a terhükre megállapított bűncselekmények 2-től 8 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetettsége mellett 5 év.

A bűnösségi körülmények fenti módosításaival együtt is az elsőfokú bíróság által a vádlottakkal szemben kiszabott főbüntetések olyan törvényes neműek és mértékűek, amelyek szükségesek, de egyben elegendőek is a büntetés törvényi céljainak az eléréséhez és megfelelnek a büntetés kiszabási elveknek. Ezért a büntetések súlyosítására és enyhítésére irányuló fellebbezések sem vezettek eredményre.

Nem indokolt az enyhítő rendelkezés alkalmazása és nincs olyan különös méltánylást érdemlő körülmény sem, amely az V. r. vádlott büntetése fele részének letöltését követő feltételes szabadságra bocsáthatóság lehetőségét megalapozná.

A másodfokú bíróság a közügyektől eltiltás tartamát is valamennyi vádlott esetében a cselekmények jellegéhez és súlyához igazodónak értékelte, ezért azt nem súlyosította, azzal az indokolásbeli helyesbítéssel, hogy annak tartama az előbbi körülményekhez kell hogy igazodjon, nem pedig a szabadságvesztés mértékéhez.

Nem osztotta az ítéletábra a közügyektől eltiltás rendelkező részben mellékbüntetéskénti feltüntetésére vonatkozó főügyészi álláspontot, az ugyanis sem a Be. 258. § (2) bekezdés e) pontja alapján, sem a kialakult bírói gyakorlat szerint nem képez feltétlenül szükséges rendelkező részi megállapítást.

A bűncselekményt bünszervezetben elkövető I., II. és III. r. vádlottak az 1978. évi IV. törvény 47.§ (4) bekezdés d) pontja alapján nem bocsáthatóak feltételes szabadságra.

Nyilvánvaló számítási hiba folytán az elsőfokú bíróság helytelenül kötelezte a vádlottakat a bűnügyi költség megfizetésére, ezért az ítéletábra a vádlottakat külön és egyetemlegesen terhelő, valamint az állam által viselendő bűnügyi költség összegét is

helyesbítette, illetve mivel a költségjegyzék 25. tételszáma alá az V. r. vádlott vonatkozásában készült szakértői vélemény kapcsán bejegyzett 74.625,- Ft vonatkozásában nem található az iratok között díjmegállapító határozat és díjjegyzék, ezért ezen összeg megfizetésére való kötelezést mellőzte.

A kifejtettekből következik, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint a másodfokú bíróság megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy az ítélet alapját képező tárgyalási napok közül a 2014. március 14. napjaként feltüntetett, az helyesen 2014. március 11.

Az ítélőtábla a kiszabott szabadságvesztésbe az I. és II. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban, a III. r. vádlott által pedig házi őrizetben töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdései alapján.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye a Be. 386. §-ára figyelemmel.

Szeged, 2014. október 2. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.  
a tanács elnöke

Dr. Halász Edina s.k.  
a tanács tagja, előadó

Dr. Nagy Erzsébet s.k.  
a tanács tagja

A Fővárosi Ítélőtábla a 11.Bf.202/2014/23. számú ítélete és a Fővárosi Törvényszék 8.B.195/2012/155. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Szeged, 2014. október 2. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.  
a tanács elnöke

